

Trích từ : <http://www.news.com.au/heraldsun/story/0,21985,23301752-663,00.html>

NHL chuyện ng .

Dù Đông hay Tây, sự giáo huấn của gia đình và truyện thợ Tiên, cũng góp phần quan trọng trong việc un đúc, đào tạo con người. Cùng thân phận của tù binh csVN như chúng ta - Ông John Mc Cain hiện là Thượng Nghị Sĩ, nguyên viên Thượng Nghị năm 2008, đã thuật lại những ngày tù đày của ông, mà TS/BĐQ trích đăng, với mục đích làm sáng tỏ hai vấn đề :

· Việc của đã tra tấn, hành hạ dã man các tù binh.

· Truyện thợ Tiên là điều thiêng liêng đã giúp con người thêm sức mạnh khi vượt ngục.

Qua những nh của tác giả, chúng ta có thể kết luận những con người vô hình, thợ không của gia đình giáo dục đảng hoàng.

TS/BĐQ.

Xin chân thành cảm ơn dịch giả NHL.

Nguyên viên Thượng Nghị Hoa Kỳ John McCain viết: "Tôi chịu trách nhiệm cho chuyện oanh tạc miền Bắc Việt Nam trong 23 của tôi sáng sớm - Đó là trận đánh đầu tiên vào "thổ địa của địch, Hà Nội". Mục tiêu của chúng tôi là nhà máy nhiệt điện khổng lồ của cái hầm như gia thành phố. Trên độ cao khoảng 9000 feet, khi chúng tôi chui hầm vào phía trong thành phố để tìm mục tiêu thì đèn báo động loé sáng và tín hiệu báo có radar phát đầu vang lên, tôi nhìn thấy tôi phi tới nó đi.

Tôi đã nhìn thấy khói và bụi bốc lên từ một đống như những đám mây khói, khi hạ tầng đầu tiên đi tới không bắn vào chúng tôi. Chúng tôi càng tìm kiếm mục tiêu, hầm thợ phòng không càng ác

liều t h n. Tôi nh n ra m c tiêu c nh m t cái h nh và tôi nhào ngay xu ng đó, v a lúc tín hi u báo đ ng ng ng kêu đ báo cho tôi bi t là h a ti n đ ch đang lao vào tôi.

Tôi bi t là ph i cho máy bay lẩn vòng ra phía ngoài và dùng thao tác tránh né - Bay "lu n lách" theo cách nói c a các phi công - Nh ng chính đó là lúc tôi s p s a th bom, và n u tôi bay lu n lách thì tôi s không bao gi có th i gian, và ch c ch n là cũng không có c can đ m đ bay tr i i m c tiêu, m t khi tôi thoát đ c qu ho ti n đó. Nh v y là t đ cao 1000 mét, tôi th qu bom, r i tôi kéo c n lái tr i đ b t đ u cho máy bay v t th ng lên m t đ cao an toàn h n.

Trong giây phút ch p nhoáng, tr c khi máy bay b t đ u ph n ng thì qu ho ti n đã th i tung m t cánh máy bay bên ph i. Tôi bi t là máy bay c a mình đã b ho ti n b n trúng. Chỉ c máy bay A-4 c a tôi đang bay v i t c đ kho ng 900 cây s /gi , đã lao nhanh xu ng m t đ t theo vòng xoáy tròn c. Khi b trúng ho ti n, tôi đã ph n ng m t cách máy móc là v i l y và kéo cái c n b t c a gh ng i. Tôi b đ p vào máy bay làm gãy cánh tay trái, ba ch c a cánh tay ph i, đ u g i ph i và ng t đi. Nh ng ng i ch ng ki n nói r ng cái dù c a tôi ch v a m là tôi r t ngay xu ng ch n c nông c a h Trúc B ch.

Đ trang b trên ng i n ng kho ng 25 ki-lô, tôi chìm xu ng đáy h , và ch m đ t b ng cái chân còn lành c a tôi. Tôi không h c m th y đau khi ch m đáy h , và tôi không hi u t i sao tôi không th dùng cánh tay đ kéo cái ch t áo c u đ m c a tôi. Tôi l i b chìm xu ng đáy h m t l n n a. Khi ch m đáy h l n th hai, tôi đã c g ng đ b m ph ng cái áo c u đ m c a tôi b ng cách dùng răng đ kéo cái ch t c a nó ra. Sau đó tôi l i b b t t nh m t l n n a. L n th hai b chìm thì tôi đ c kéo lên b b ng nh ng cái sào tre. M t đám đông kho ng vài trăm ng i Vi t Nam bu quanh tôi, l t tr n tôi ra, kh c nh vào m t tôi, đá và đánh tôi.

Sau khi qu n áo và đ trang b c a tôi b l t ra h t, tôi th y đau nhói đ u g i bên ph i. Tôi nhìn xu ng thì th y **cái bàn chân ph i c a tôi n m ngay c nh đ u g i bên trái c a tôi m t góc 90 đ** . Tôi b t kêu lên: "Chùa i! Cái chân c a con!" M t

ng i nào đó đã dùng báng súng phang m nh vào tôi làm

x ng vai c a tôi b g y ra

. M t ng i khác thì

dùng l i lê đâm vào m t cá chân và háng c a tôi

. M t ng i đàn bà, có th là n y tá, đã c g ng thuy t ph c đám đông không nên hành h tôi thêm n a. Sau đó bà y dùng các thanh n p tre đ k p chân và cánh tay ph i c a tôi. Tôi c m th y đôi chút nh nh m khi chỉ c xe t i c a quân đ i t i ch tôi b b t.

Mỹ ngồi lính dọt tôi vào cái cồng, mang lên xe tải và lái đi vài khu phố, tôi mất nhà tù để xây cất theo kiểu Pháp, đó là Hồ Lò mà tù binh chúng tôi gọi là khách sạn Hilton Hà Nội. Khi cánh cửa sắt đóng lại vang lên tiếng loảng xoảng phía sau tôi, tôi chưa bao giờ cảm thấy khiếp sợ ghê gớm như vậy. Hôm đó là ngày 26 tháng 10, năm 1967. Lúc đó tôi 31 tuổi, và là Thiếu tá Hải quân Hoa Kỳ, khi máy bay cửa tôi bắt đầu hạ cánh. Suốt hai thập kỷ, thanh niên trong dòng họ tôi đều có duyên duyên ra chiến trường với tư cách là sĩ quan trong quân lực Hoa Kỳ.

Tôi là con và cháu của các sĩ quan Hải quân, và cha của tôi tin tưởng rằng, một khi gặp nghịch cảnh, tôi phải noi theo những gương mà cha tôi đã nêu lên. Mỹ ngồi lính dọt tôi vào trong một xà lim trống, dọt cái cồng tôi đang nằm trong đó xuống sàn và phủ cái chăn lên mình tôi.

Trong vài ngày sau, tôi sống trong tình trống rỗng lúc tỉnh, lúc mê

Những người hỏi cùng gọi tôi là tôi phạm chiến tranh, và khai thác tin tức quân sự

Hai đánh đập tôi liên tục, và tôi bắt đầu cảm thấy đau khổ khi phải nhìn thấy chân tay bắt gãy. Tôi bắt đầu vài cú đánh

Tôi nghĩ, nếu mình có thể chịu đựng được, hãy sống với lòng và đưa tôi đi bệnh viện. Những ngày đầu tiên, tôi nhận biết tình trạng của tôi đã trở nên nghiêm trọng hơn. Tôi bắt đầu nóng và **thở gấp giữa những cơn trống rỗng. Tôi nằm trong cái vũng của những thứ do tôi nôn mửa cùng với những thứ do các thứ tôi bài tiết ra, và đầu gối tôi đã bắt đầu sưng tấy lên khi phải bò đi**

Nhân viên y tế gọi Zorba tôi bắt đầu cho tôi. Tôi hỏi rằng: "Các ông sắp đưa tôi đi bệnh viện có phải không? Ông ta trả lời: "Không, quá trễ rồi"-
Nữ kinh hoàng với cái chết tiếp theo của tôi. Người Việt Nam luôn luôn tiếp tục đi xuống cho những người bị thương trong trại.

Thật là hạnh phúc, tôi lại rơi vào cơn mê. Một lúc sau tôi tỉnh lại khi viên trưởng trại, một tên chó đẻ hèn hạ, tên là Bug [Búc] xô vào xà lim của tôi với vẻ hốt hoảng, lớn tiếng rằng: "Cha của anh là một Đô Đốc có uy tín lớn, bây giờ chúng tôi đưa anh đi bệnh viện" - "Xin Trưởng ban phúc cho cha tôi".

Thật không thể hiểu được nếu không nhìn thấy họ đã sung sướng biết bao khi bắt đầu con trai của một Đô Đốc và tôi hiểu rằng chính cái đưa về của cha tôi đã trở nên liên quan đến sự sống còn của tôi. Tôi được chuyển đến một bệnh viện ở trung tâm thành phố Hà Nội.

Tôi hai ngày sau đó, tôi thấy mình nằm trong một căn phòng bên thềm, mũi "nhĩ u nhĩ trũ" và chuốt nĩa. Mũi khi trổ mĩa, bùn và nước đọng thành vũng trong sàn nhà. Không có ai lưu tâm đến việc giúp tôi rửa nhũng cấu ghét nhũy nhũa trên thân thể tôi. Tôi đã bắt đầu uống nước lọc trí não, và nhũng ngườithể mướn đã thổi bĩnh viên để tiếp tục làm việc. Sau đánh đập cũng giờhơn trong thời gian ngắn, bởi vì tôi đã thổi ra nhũng tiếng kêu thét rĩn tóc gáy, khi tôi bắt đánh và nhũng ngườithể mướn tôi thổi ra lo ngườithể nhũn viên cĩa bĩnh viên có thể phĩn đĩ hĩ. Cuối cùng thì tôi cho hĩ biĩt tên chiĩn hĩm cĩa tôi và số hĩu cĩa hĩm đĩ. Khi bắt hĩnh nhũng mĩc tiêu đĩ trừ trong tĩnh lại, tôi kể tên nhũng thành phĩ đã thổi bĩ oanh tĩc.

Đũ tháng 12, hĩ giờ phĩu chân phĩ cĩa tôi, cĩt hĩt các giũ chĩng mũt bên đũ gĩ, chĩ đó không bao giờ có thể hĩ phĩc hoàn toàn đĩc. Tôi cuối tháng 12, hĩ quyĩt đĩnh cho tôi xuĩt viĩn. **Tôi bắt sũt cao đĩ, tiêu chĩy và mũt khoĩng 25 ki lô, chĩ còn nĩng 45 ki lô thôi. Ngũc tôi viĩn còn bó bắt và chân đau nhũ tĩ. Tôi bắt bắt mũt, đĩt trong thùng xe đĩ và đĩa đĩ mũt nhà tù gĩ là Đĩn Đĩn (The Plantation). Thũt là mũt nĩm khuỹ khĩa lĩn lao cho tôi, vì đĩc** giam chung xà lim viĩ 2 ngườithể tù khác là hai Thiũ Tá không quân "Bud" Day và Norris Overly.

Có mũt đĩu không thể nghi ngũ đĩc là chính Bud và Norris đã cũu mũng sống cĩa tôi. **Sau đó hai ngườithể này đã nói ra cái mũt đĩ tiên cĩa hĩ khi gĩp tôi là thấy tôi sinh lĩc kĩt quĩ, mũt lĩra, đĩ đĩn vì sũt, đó là mũt ngườithể đĩng trũc ngườithể cĩa cĩa đĩ thũn. Hai bĩn đó nghĩ rĩng ngườithể Viĩt Nam đĩ cho tôi chĩt và giao tôi cho hai bĩn đó săn sóc tôi, đĩ hĩ khĩ bĩ lên án mũu tôi chĩt.**

. Bud đã bắt thổi ngườithể khi nhũy dù khĩn cĩp ra khĩ máy bay. Sau khi bắt bắt, anh y đã thổi rĩn thoát gĩn tĩ mũt phi trũng đĩ chiĩn cĩa Mĩ thì bắt bắt lĩ. Bĩn ngườithể bắt anh y đã dùng vòng thòng lĩng bĩng giũ thĩng, đĩ cũn quanh vai cĩa anh y rĩ xiĩt thổi thổi cho tĩ khi hai bĩ vai cĩa anh y hũu nhũ sũp chĩm vào nhau, rĩi trĩ hai cánh tay cĩa anh y lĩi và treo anh lên xà nhà cĩa nĩi tra tĩn làm hai vai cĩa anh y bắt xĩ rĩi nhau ra.

Tình trũng nhũ thể kéo dài trong nhĩu giờ đĩng hĩ. Bud không bao giờ chĩp nhĩn số khai thác cĩa ngườithể Viĩt Nam viĩ nhũng tin tĩc quân số. Thũ Bud đĩ cho bĩn đó đĩp gĩy cánh tay phĩ cĩa anh lĩn thũ hai, đó là cánh tay viĩn đĩ đã bắt gĩy, và chúng còn đĩa đĩp gĩy nĩt cánh tay kia, chĩ anh không hĩ cho chúng mũt mũu tin nào. Vì nhũng thũng tích cĩa Bud, nên anh không thể giúp gì trong viĩc săn sóc thân thể cĩa tôi. Norris là ngườithể có bĩn chĩt hoà nhũ, nhĩn nhĩc, đã làm viĩ sinh thân thể cho tôi, đĩt cho tôi ănh và giúp tôi đĩ bĩ phân và nũc tĩu.

Như có hai người bạn này, tôi đã bắt đầu hiểu họ. Tôi đã sớm tìm được họ và có thể dùng đôi mắt để đi lại trong cái xà lim đó. Tháng 4 năm 1968, Bud bắt chuyển đi nhà tù khác. Norris thì được thả do được cái gọi là "án xá" và tôi còn bị giam riêng trong hai năm nữa. **Một câu tôi còn phải dùng đôi mắt để đi lại khi phải nằm trong xà lim của tôi, hình ảnh tôi vẫn còn thể thối m l m, tôi không thể nhấc lên hoặc cầm bất cứ một cái gì. Bên kia tường đã làm tôi khổ sở. Thức ăn và nước uống bắt tôi ra ngay tức khắc, và dĩ nhiên đau quặn, đã làm tôi rất khó ngủ. Cô đặc là một viên đá hải hùng, nó đã đè bẹp tinh thần và làm suy yếu sức kháng cự của con người một cách có hiệu quả, hơn bất cứ một hình thức hành hạ nào khác**

Không có ai để tham vấn, con người bắt đầu nghi ngờ sự phán xét và can thiệp của mình. Vài tuần lễ đầu tiên là gay go nhất.

Tuy vậy nhưng phải đến ngay tức khắc, và đó là một kẻ thù ghê gớm, tôi đã phải đi trong trí nhớ những cuốn sách, những bộ phim mà tôi đã thưởng thức. Tôi đã thổi viết sách và kịch bản về chính mình, trình diễn những chuỗi sự kiện trong cô đặc của xà lim

. Tôi phải thối n trở ngại ngăn ngừa trí tưởng tượng đã trở nên mãnh liệt, để nhìn thấy xuyên thấu để ý tôi thì một nỗi trong tâm trí, mà tôi đó tôi không thể trở lại được nữa. Xà lim của tôi đi đi n về phòng thối m vẫn ở bên kia sân. Giọng nói n là một tiếng ván, và một cái bóng đèn treo lên ng lên từ trần nhà thông xuống. Bóng đèn thối p sáng suốt ngày đêm

Cũng thêm với những khổ sở của chúng tôi là cái mái nhà lợp tôn đã làm tăng sức nóng của mùa hè lên khoảng 5 độ hoặc hơn thế. Giữa tháng 6 năm 1968, viên Trưởng Trưởng gọi tôi thì gọi p h n, có bày ra bánh bích quy, thuốc lá và hỏi tôi có muốn về với gia đình không. Tôi muốn nói là có: - Tôi bắt một mắt, bệnh hoạn và sợ hãi. Những cái Quy Tắc Hành X đã rõ ràng: "Những tù nhân M không thể chấp nhận tha có hiệu quả, án xá hoặc đặc ân". Tôi nói là để tôi suy nghĩ về vấn đề đó. Tôi hiểu vì c phóng thích tôi sẽ như những người như thế nào thì cha tôi và các bạn đồng tù, và sau đó tôi được biết cái mà người Việt Nam hay về ng sẽ dành được c . Ngày 4 tháng 7 cha tôi được thăng lên chức Trưởng Lữ Đoàn Thái Bình Dương.

Phía Việt Nam dường như chào mừng cha tôi bằng một tin tưởng tuyên truyền gây chú ý, là trở lại do cho con trai của ông và coi đó như một hành động "thiến chí". Hai tháng trôi qua, không có gì xảy ra. Và những đợt hành hạ lại bắt đầu. Tôi bắt đầu vào trong căn phòng trở ngại và giam ở đó 4 ngày. **Tên gọi t, bản lính gác trở lại đánh đập tôi.**

Một tên giặc tôi cho nhợng tên khác đánh đợp túi bợi. Tôi bợ gãy mợ y xợợng sợợn và hai cái răng. Suy nhợợc vì bợ đánh đợp và kợ tợ, chân phợ i cợ a tôi lợ i trợ nên vô đợng, do đợ tôi không thợ đợng đợợc. Tôi đợm thợ ba thì tôi nợ m trên máu, phân và nợợc tợ u cợ a mình, vì mợ tợ mợ i và đợu đợ n, tôi không thợ chuyợ n đợng đợợc.

Ba tên lính gác đợ cho tôi đợng đợ y, rợ i chúng đánh tôi cợ c kợ khợng khi pợ. Chúng đợ tôi nợ m trên sàn nhà rợn rợ vì cợ c kợ đợu đợ nợ cánh tay lợ i mợ i bợ gãy ra. Tuyợ tợ vợng vì đợu đợ n không thuyợn giợ m và tra tợ n thì tàn bợ o hợ n. Tôi cợ tợ sát. Sau vài lợ n không thành công, tôi tìm cách đợ đợng đợ y. Lợ tợ úp cái bợ đợng phân và nợợc tợ u, tôi đợng lên đợ, níu vào tợợng bợ ng cánh tay còn lành, tôi luợ n cái áo cợ a tôi qua cợ a chợ p và buợ c thành vòng tròn. Khi tôi đợng trợng cái vòng y vào cợ, tên lính gác nhìn thợ y, nó kéo tôi xuợng và đánh tôi. Sau đợ tôi lợ i làm lợ n thợ hai, mợ tợ cợ gợng tợ sát nhợ nhợng hợ n. Vào ngày thợ tợ, tôi đợnh chợ u thua.

Tôi đợ ký vào bợ n tợ thú rợng: "Tôi là mợ tợ tên tợ i phợ m đợ c hợ i, và tôi đợ thợ c hiợ n nhợng công viợ c cợ a mợ tợ phi công". Mợ y tên lính gác bợ tợ tôi cho thợu lợ i thú tợ i này vào trong bợng ghi âm. Tôi tợ chợ i, và bợ đánh đợp cho tợ i khi phợ i đợng ý. Đợ là hai tuợ n lợ kinh khợng nhợ tợ trong đợ i tôi. Tôi rợng mình, nhợ thợ sợ nhợợc nhợ cợ a tôi là mợ tợ cợ n sợ t, và sợ không còn ai nhìn tợ i tôi nợ a, ngoợ i trợ trong sợ thợợng hợ i hoợ c khinh bợ. Ngoợợc cợng sợ n Viợ t Nam đợợng nhợ không bao giợ bợ n tâm tợ i viợ c làm thợợng tợ n tợ i chúng tôi, nhợng hợ luôn thợ n trợng không đợ chúng tôi bợ chợ t. Chúng tôi tin chợ c rợng mợ tợ sợ tù binh đợ bợ tra tợ n tợ i chợ t và hợ u hợ t là bợ đợ i xợ đợ man.

Có mợ tợ ngợợi, Dick Stratton, **có nhợng vợ tợ sợ o lợ n bợ nhợ m đợ c trên hai cánh tay vì bợ tra tợ n bợ ng giợy thợng. Hai móng ngón tay cái bợ xợ rách tợ c ra, và anh y bợ chợm bợ ng bợ ng thuợ c lá**. Tuy nhiên, ngợợi csVN đánh giá chúng tôi nhợ nhợng con bợi, đợ mợ c cợ trong vợ n đợ thợợng lợợng hoặ bình, và thợợng thì hợ không có ý đợ nhợ giợ t chúng tôi, khi hợ tra tợ n đợ buợ c chúng tôi phợ i hợ p tác vợ i hợ . Tợ i cuợ i năm 1969, nhợng sợ đánh đợp thợợng lợ đợợc ngợng lợ i, thợ nhợ thợợng chúng tôi nhợ n đợợc nhợng khợ u phợ n ă thêm. Hoàn cợ nhợ cợ a chúng tôi không còn thợ m khợ c nhợ nhợng năm trợợc đợ nợ a. Tôi đợợc trợ tợ do và trợ vợ Mợ khi chiợ n tranh kợ t thợc, tính tợ i tháng 3 năm 1973, tôi đợ bợ cợ m tù trong 5 năm rợợi.

Chúng tôi đợợc đợ y phợ i có niợ m tin nợ i Thợợng Đợ, nợ i tợ quợ c, và tin nhau. Hợ u hợ t chúng tôi đợ sợng nhợ vợ y. Nhợng đợ u cuợ i cùng cợ a nhợng niợ m tin này - niợ m tin vào nhau - là vũ khí phợng vợ tợ i hợ u cợ a chúng ta, là thành lợy mà kợ thợ cợ a chúng ta không thợ vợ tợ qua đợợc. Đợ là niợ m tin tôi đợ pợ tợ trong Hợ c Viợ n Hợ i Quợn. Đợ là niợ m tin cợ a cha tôi, ông tôi. Trong nhà tù, tôi là mợ tợ ngợợi đợ dợy, quợ quợ t, suy nhợợc -

Truy n Th ng T Tiên

Tác Giả: John McCain

Thứ Hai, 27 Tháng 10 Năm 2008 20:07

T t c nh ng gì tôi còn gi i trong ph m h nh c a tôi là ni m tin c a cha-ông (FATHERS) tôi. Nh v y là đ ”.

* *Ph ng theo và trích d n t ni m tin c a T Tiên (FATHERS) dòng h tôi.*